

[Aksel Larsen.]

Han sagde: ja men vi har jo ikke sikkerhed for, at rederne er interesseret i at sejle med halvtomme eksportbåde. Vi synes, det er lige stærkt nok, at man falder tilbage på det, og desuden fik vi jo hurtigt i udvalget en række oplysninger, som anskueliggjorde, at det i hvert fald ikke hastede, og som begrundede vor opfattelse: at en sådan lov ikke burde vedtages.

Man skal ikke blive forundret over, at den dispensation, der var givet, blev trukket tilbage. Den var stillet i udsigt under falske forudsætninger, og hvis hr. Asger Jensen overhovedet har fulgt med i et replikskifte ved første behandling, så ved han, at det fremgik ganske tydeligt af mine udtalelser, at vi vel havde tilladt lovforslaget at komme til første behandling uden overholdelse af fristerne; men hvorvidt det samme skulle være tilfældet ved anden behandling og ved tredje behandling, var et spørgsmål. Vi var interesseret i, at dette lovforslag kom til hurtig førstebehandling i folketinget, så sagerne kunne blive belyst, vi var interesseret i, at det kom til udvalgsbehandling, for vi var sikre på, at så ville meget komme til at se anderledes ud, end det kunne se ud efter regeringens, regeringspartierne og regeringspressens katastrofemeldinger.

Det var jo godt, at vi fik den udvalgsbehandling, for det opklaredes meget hurtigt i udvalget, at arbejdsministeren overhovedet ikke anede, hvad han havde med at gøre. Han havde ikke orienteret sig hos organisationerne, han havde ikke engang orienteret organisationerne om, at han ville komme med sit lovforslag — jo, det er muligt, han havde orienteret rederiforeningen, det ved jeg ikke. Han havde ikke sat sig ind i de forhold, der lå bag konflikten. Han anede ikke noget om, at de to organisationer for styrmand og radiotelegrafister nok formelt havde en forhandlingsret, men reelt ikke havde forhandlings- og aktionsret, at der manglede forhandlingsregler og det, man i andre faglige forhold ville kalde en hovedaftale. Det anede ministeren intet som helst om, da han fremsatte sit lovforslag, og da vi havde det til første behandling her i folketinget. Jeg tror, det er exceptionelt, at en fagminister kommer så dårligt forberedt til folketinget med et lovforslag, således at han derefter må gå ind på at fore-

tage visse ændringer, og jeg tror nok, at de, der føler trang til nu at anke over, at hastebehandlingen blev bremset, skal tage i betragtning, at hvis det ikke var sket, så havde vi jo ikke fået de ændringer, som de nu priser så højt og siger er så uhyre væsentlige og nødvendige; de er jo først kommet som følge af, at vi tog den grundige tid i udvalget. Og så må jeg måske tilføje, at endogså regeringspartierne i udvalget var jo indstillet på, da vi nåede frem til onsdag den 15. maj, at nu hastede det slet ikke mere; der var ikke om onsdagen noget som helst krav om afgivelse af betænkning, hvilket dog kunne have muliggjort anden behandling om fredagen — det var der ikke noget krav om. Der blev ikke fastsat noget udvalgsmøde; det blev skudt ud til en uvis fremtid; og vi fik først udvalgsrådet fredag den 17. maj, fordi det blev forlangt af socialistisk folkeparti, ellers havde det nok måttet vente til mandag, og til det radikale landsmøde i Herning var overstået.

Og så måske lige den lille bemærkning til hr. Asger Jensen, at hvis han virkelig går og tror på den dér amnestuehistorie, den Berlingske presse har fortalt om, at det var VS, der forskrækkede SF, og derpå forskrækkede SF socialdemokratiet, og derpå trak vi dispensationen tilbage, så er han i hvert fald mere naiv, end man burde tillade i dansk politik.

Nå, men til denne noget mærkelige optræden fra arbejdsministerens side kommer så, at han, også efter at forslaget var kommet til behandling i folketinget, ikke følte trang til at forhandle med de strejkendes organisationer, men at han derimod onsdag den 15. maj om morgenen på eget initiativ tog en længere forhandling med rederiforeningen. Og når man her taler så meget om, at dette lovforslag er neutralt og regeringen er neutral og regeringspartierne er neutrale, så må man nok spørge, hvor neutraliteten findes, når den ansvarlige minister kun vil forhandle med den ene part. Han fik senere en forhandling med styrmand og radiotelegrafister, fordi mindretallet i udvalget kategorisk krævede det; og fordi flertallet i udvalget ikke modsatte sig det, tog han endelig ved middagstid onsdag en forhandling med styrmand og telegrafister og samtidig med rederiforeningen for at se, om han kunne finde en ordning. Men det harmonerer i og